

Opsamling på ugen

Jeg skal ellers love for, at det er blevet efterårsvejr. I hvert fald her på matriklen har det stormet og regnet i uhyrlige mængder – dog intet at regne for de steder i det jyske og fynske, hvor der decideret kan tales om oversvømmelse. Lad os trøste os med, at der kun er fem uger, til året vender igen. Lige nu føles Henrik Nordbrandts berømmelige November-digt meget nærværende. Det, som vi trøster os med her i huset, er, at de mængder nedbør, som kommer, i det mindste ikke skal skovles. Og hvad har det så med fodbold at gøre? Jo, en venskabskamp mellem Belgien og Serbien har måttet flyttes til et andet stadion, fordi nationalstadion er regnhærgtet. Så vi er ikke alene i kurven. Ellers er det jo på papiret en fredelig uge, fordi der er landskampspause, men sådan er det ikke nødvendigvis på denne side af skrivebordet. Vi er ikke vejrafhængige på den måde, og spørgsmålene er der fremdeles.

Ellers har det været en relativt fredelig uge trods københavner-derbyet. Lige akkurat det kastede et par situationer af sig, som efterfølgende har været genstand for lidt diskussion (om end ikke så meget på banen). Begge situationer falder i første halvleg og har VAR involveret. En FCK'er fældes lige omkring kanten af straffesparksfeltet. Ingen tvivl om benspændet, men det store spørgsmål er, om det er indenfor eller udenfor. Er det udenfor, kan VAR ikke gøre noget som helst ifølge protokollen. Er det indenfor, er der måske en sag.

Denne viser sig at være udenfor, og det er så det. Den næste kommer i slutsekunderne af første halvleg med et sammenstød i straffesparksfeltet mellem en BIF-forsvarer og en FCK-angriber – og den er mere tricky. Det er selvfølgelig også derfor, at VAR bruger godt to minutter på at checke den igennem. Jeg har haft lejlighed til at lytte på VAR-kommunikationen, og det kører helt efter bogen. De kan simpelthen ikke efter de forhåndenværende vinkler afgøre, hvem der spiller bolden først, før sammenstødet kommer. Og så er vi tilbage ved VARs udgangspunkt: der skal være en klar og åbenlys dommerfejl, før VAR kan komme i spil.

Vi har en forsvarer, som løber efter en bold og prøver at sparke til den – og en angriber, som kommer bagfra og stikker benet ind for at erobre bolden. Nu er det jo på ingen måde en livsforsikring at spille bolden først. Der kan sagtens ske grimme ting bagefter med det hængende ben. Jeg har set situationen rigtig mange gange, og for mig ligner det, at forsvareren er først på bolden, hvorefter angriberen stikker benet ind og i forsøget og så får ramt forsvareren med knopperne på foden. Omvendt kan man hævde, at forsvareren sparker op i angriberens fod. Men forsvareren har allerede svinget benet og er i færd med at cleare, da angriberen kommer forbi. Det ender med et frispark til forsvareren, da angriberen synes at være sidst på.

Det er svært at få et straffespark ud af det, når man selv er i hvert fald delvis skyld i kontakten. Så med fare for at rage uklar med en frygtelig masse mennesker vil jeg mene, at kendelserne er korrekte. Men det er et prima eksempel på, hvad VAR kan og ikke kan. Når man ikke selv med en grusom masse kameravinkler kan afgøre, om vi skal den ene eller anden vej, er det ikke nogen klar og åbenlys dommerfejl, uanset hvad afgørelsen måtte være. Havde dommeren nu dømt straffespark, ville VAR ud fra disse argumenter heller ikke have intervenseret. Men under alle omstændigheder er det en ualmindelig giftig situation.

For nu at blive i Parken var der en kamp mod Manchester United tidligere på ugen. Der var en god del VAR-interventioner. Én ting er, at jeg fra den bløde lænestol ikke var voldsomt

imponeret over dommerens afvikling, men det er der jo heldigvis folk på stadion til at tage sig af.

Men der er i hvert fald tre situationer, som man skal bemærke sig. Der er et par straffespark for hånd på bolden. Ét til FC København, som må være fuldstændig indiskutabelt. Bolden kommer til armen – men armen er i unaturlig stilling og foretager en selvstændig bevægelse mod bolden, hvilket gør det meget lettere for dommeren.

Og så er der ét til United, som jeg ikke er ubetinget begejstret for. Armen er ind til kroppen, og der er ikke nogen bevægelse, selv om bolden kommer relativt kort afstand. VAR kalder et on field-review, og det synes jeg heller ikke er nogen god idé (man burde bare holde snuden væk) – og da slet ikke, når dommeren efter gennemsyn vælger at dømme straffespark.

Og så er der udvisningen af Rashford. Tacklingen kommer med stor kraft og med knopperne forrest. Min første indskydelse fra lænestolen var advarsel, men de langsomme gentagelser, også fra andre vinkler viser, at tacklingen ikke sidder på foden (som jeg troede), men over. Og så er der kun én vej. Bringer man en modspillers sikkerhed i fare, er taksten en udvisning. Det kunne snildt have kostet en brækket ankel. Så er det egentlig ligegyldigt, om Rashford ikke kan gøre for, at han lige lander det sted – nej, men sætter man en sådan tackling ind, spiller man med en risiko. Det er ligesom at spille i lotteriet – nogle gange går det godt, men går det ikke godt, må man også betale prisen. Det interessante her er, at Rashford ikke protesterer, men bare går sin vej, for han ved godt, at den er gal.

Jeg er helt med på, at denne udvisning har afført en god del diskussion. Formentlig fra de samme United-fans, som har brokket sig over TV-dækningen med et påstået fokus på FCK. Jeg kan ikke genkende det – og kunne det heller ikke under udsendelsen. Selvfølgelig kan man ikke forlange af danske kommentatorer, at de skal være 100 % neutrale, når danske hold er involveret. Det ville man heller aldrig forlange af landsholdskommentatorer (næste test er her fredag aften). Vi dommermennesker er jo dresseret til at være neutrale, uanset hvad, fordi fokus er på dommerpræstationen – men det kan man ikke forlange af journalister og eksperter, som jo også skal sælge varen til seerne.

Sidste udkald i denne uge bliver kampen mellem AGF og Viborg. Vi har en situation umiddelbart før AGFs 2-0 mål, hvor Viborgs målmand efter en dødbold kommer ud i feltet, støder sammen med en AGF-spiller og bliver liggende på jorden. Under to sekunder efter bliver bolden sparket i mål fra pænt lang afstand. Der er to ting i det her.

For det første er Viborg-målmandens udfald af en kaliber, som snildt kunne udløse et straffespark og et gult kort. Målmænd har ikke bare frit lejde til at gå efter en bold (selv om mange tror det). Dernæst er der problemet med, at målmanden bliver liggende.

Ifølge efterfølgende udtalelser mener målmanden åbenbart, at når en målmand ligger ned, skal spillet afbrydes. Det ville jo være vidunderligt, hvis verden var så sort eller hvid, men det er den ikke. Spillet skal afbrydes, hvis målmanden ikke er funktionsdygtig og har brug for at være det. To eksempler: målmanden kaster sig efter en bold, brager ind i målstangen, og splitsekundet efter sparkes bolden i mål. Der dømmes mål. Eksempel 2: samme situation, men bolden spilles herefter rundt i straffesparksfeltet med målmanden liggende. Spillet skal afbrydes. Så der er ingen automatik i dette – og AGFs mål er fuldstændig efter reglerne.

November eller ej – det er nu, det hele skal afgøres. Hvis vi overhovedet har et hold tilbage, hedder det Slovenien i Parken fredag aften (dette skrives som sædvanlig onsdag). Jeg krydser alle legemsdele i den berømte dybe lænestol.